

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 168/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Viktóriou Hajduovou, advokátkou, M. R. Štefánika 3197/32, Trebišov, proti postupu Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 23Em/2/2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23Em/2/2023 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje vysloviť príkaz konať bez zbytočných prietahov a priznať finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je navrhovateľom v napadnutom konaní o výkon rozhodnutia o úprave styku s maloletými deťmi. Svoj návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podal 19. júna 2023. Uvádza, že 20. septembra 2023 sa uskutočnil termín informatívneho stretnutia rodičov v zmysle Cochemského modelu a že 10. januára 2024 okresný súd vydal výzvu na dobrovoľné plnenie. Namietá, že okresný súd do podania sťažnosti v jeho veci (8 mesiacov, pozn.) nerozhodol, hoci podľa § 377 Civilného mimosporového poriadku tak mal urobiť do šiestich mesiacov.

3. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ je toho názoru, že dochádza k porušovaniu jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Z odpovede predsedu okresného súdu na sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní vyplýva priebeh konania tak, ako je uvedený v bode 2 odôvodnenia tohto uznesenia, ako aj to, že styk u maloletého sa realizuje a u maloletej nie z dôvodu odmietania styku so sťažovateľom. Na základe uvedeného sa ústavný súd nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že súd je nečinný, resp. že koná neefektívne a nesústreďene v intenzite potrebnej pre vyslovenie porušenia jeho práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

6. Je potrebné mať na pamäti, že okresný súd v danej veci, podobne ako aj v iných obdobných veciach má postupovať citlivo a zmierlivo, v snahe nespôsobiť nepriaznivé následky na maloletých deťoch. Je potrebné si uvedomiť, že nariadením výkonu rozhodnutia dochádza prakticky k odňatiu dieťaťa, čo je emočne náročné najmä však pre dieťa, preto sa k takémuto kroku pristupuje v hraničných prípadoch, preferuje sa snaha dosiahnuť dohodu a rešpektovanie vykonateľného rozhodnutia miernejšími prostriedkami či opatreniami.

7. Je pravdou, že napadnuté konanie patrí do kategórie priorizovaných konaní, pri ktorých je postup konajúceho súdu hodnotený prísnejšie, avšak doterajšia dĺžka napadnutého konania v rámci vykonaných úkonov súdu a povahu prekážky v danej veci, ktorou je odmietanie styku maloletou so sťažovateľom, podľa názoru ústavného súdu vylučuje porušovanie označených práv sťažovateľa v intenzite potrebnej na ich vyslovenie.

8. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania pred okresným súdom nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľa, preto jeho sťažnosť v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

10. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2024

Peter Molnár
predseda senátu